



Agavé i les castanyes

JOSEP CARNER

Agavé té les mans suaus i fredoliques.
Aplega les castanyes d'un foc de romaní
i en va traient les closques i en va menjant les miques.
Comença a les palpentos, la fosca, el seu camí.

Els fruits espeterneguen per fer-la enriolar.
La flama vol parlar-li, com piadosa fada.
Perquè Agavé és tan bona, tan dolça de mirar!
Té una blancor molt trista, com mig esgroguissada,
i, en els cabells, comença l'argent a tremolar.

Ja les germanes són casades; ella sola
viu en la casa freda i cada nit més gran.
Planyent, quan minva el dia, la rufagada hi vola
i els murs es fan més negres i el sostre es va allunyant.

-Castanyes, bon escalf als dits de la infantesa
quan és alegre l'aire que ens desgavella els rulls
i hom veu en cada cosa una guspira encesa
com saludant una altra guspira als nostres ulls.

Prop meu era aleshores la fada grisa i bella
que en la dissort ens dava llamins i una cançó.
Ja mos cabells són ara cendrosos com els d'ella;
la que jo era manca devora la que só.

I les passades hores, com van tornant-se xiques,
i en les properes, quina foscor, quin fred mortal!-
Agavé té les mans suaus i fredoliques;
planyent-la, sos anells ja són d'un or malalt.

CARNER PUIGORIOL, Josep (1984): *Els fruits saborosos*. Edició i notes d'Esther Centelles. Barcelona: Edicions 62, col·lecció "L'Alzina".